

MINISTÈRE
DE L'ÉDUCATION
NATIONALE

EAE CAT 2

SESSION 2019

AGREGATION CONCOURS EXTERNE

Section : LANGUES DE FRANCE

Option CATALAN

COMMENTAIRE EN CATALAN

Durée : 7 heures

L'usage de tout ouvrage de référence, de tout dictionnaire et de tout matériel électronique (y compris la calculatrice) est rigoureusement interdit.

Si vous repérez ce qui vous semble être une erreur d'énoncé, vous devez le signaler très lisiblement sur votre copie, en proposer la correction et poursuivre l'épreuve en conséquence. De même, si cela vous conduit à formuler une ou plusieurs hypothèses, vous devez la (ou les) mentionner explicitement.

NB : Conformément au principe d'anonymat, votre copie ne doit comporter aucun signe distinctif, tel que nom, signature, origine, etc. Si le travail qui vous est demandé consiste notamment en la rédaction d'un projet ou d'une note, vous devrez impérativement vous abstenir de la signer ou de l'identifier.

Tournez la page S.V.P.

Les hores, impertorbables, havien rodolat mansament sobre la Mila, sempre asseguda i immòbil, com una estàtua vetlladora, en son regatell de la solana.

La nit li havia deixat caure al damunt sos mantells de serena, sense que ella hagués somniat ni per un instant a ficar-se a l'ermita. Al contrari: si alguna vegada ses mirades vagaroses se li havien dirigit cap aquell indret, la dona les apartava de seguida, moguda tota ella per una llarga extremitud.

Què feia allà? Esperava an En Matias. Ell li havia promès que pujaria i ella l'esperava. — Serà tardet — havia advertit l'home, i ara la dona entenia per què ho havia d'ésser de tard. En Matias jugava. Era la festa petita de Murons, i en totes les festes quelcom importants s'hi jugava, malgrat tot i tothom, en aquell poble. En Matias jugava i no hi havia perill que pugés fins que s'hagués plegat el joc; mes després sí que pujaria. També d'aquest detall n'estava certa, avui. Per això, permaneixia en la solana.

La Mila, doncs, esperava, i mentrestant la nit feia son curs amb una lentitud aparent de cosa indiferent, que trigava massa a passar; mes, amb catxassa o no, com que duia el temps amidat, la nit acabà de passar tota sencera, perquè ja era de dia quan ressonaren allà, cap al fons de la collada, les passes d'En Matias, i després, a manera de visió tèrbola de miratge, sorgí sa figura, encara borrosa pel poc esclat de les aubes.

Pujava apressarat i capbaix, rumiant-ne alguna, potser, per enganyar-la a ella, a la dona, disfressant-li el motiu veritable d'aquella llarga nit blanca. Ella l'anava seguint amb la mirada, sense fer moviment, i quan el veié tòrcer cap a l'ermita el cridà amb veu natural. Ell s'aturà sobresaltat, guaitant vivament de totes bandes. Al descobrir-la s'hi atansà poc a poc, sorprès i recelós. Sa cara fadigada verdejava com la de l'Ànima.

— I ara! Ja ets aixecada!

— Encara no m'he ficat al llit...

I a seguit, sense crits, sense gestes, sense llàgrimes, amb una sobrietat tràgicament despullada, la dona li contà fil per randa tot quant li havia passat. Son recit tenia la concisió i netedat d'una inscripció lapidària, i en sos immensos ulls verds hi havia la tranquil·litat misteriosa dels gorgs pregons.

Quan ella hagué acabat, en el rostre d'En Matias s'hi revelava la consternació més grossa que hagués sofert en sa vida: una cruel, una espantosa consternació muda.

Veient que no obria boca, ella li signà l'ermita.

— Ara, ja t'ho deus pensar... Jo, allà dins, mai més !... Però no he volgut anar-me'n sense dir-t'ho...

El rostre cadavèric d'ell es desencaixà absolutament sota l'acció d'aquelles noves paraules.

— Què! —murmurà d'una veu aterrada—. ¿Te'n vols anar? A on?...

Ella respongué amb esforç:

— No ho sé... On Déu voldrà... Tan lluny d'aquí com puga!

Aleshores ell, com l'Ànima hores enrera, trontollà de cap a peus, mateix que sorprès per l'embat d'una tempesta inesperada. Per un moment, semblà vacil·lar, com si volgués revoltar-se o suplicar, però, de cop, els esperits li mancaren i es sotmeté sense protesta, abaixant el cap i fent sordament:

— Anem, doncs...

Mes, en aquell punt, la tranquil·litat de gorg pregon desaparegué d'un tret, i quelcom furibund, dimoniàc, resplendí en els ulls verds de la dona.

Allargà novament el braç d'un gest fatídic.

— Tampoc, amb tu! Mai més!... No provis pas de seguir-me... Te... mataria!

I resolta, se'l mirà de fit a fit, com volent fer-li penetrar fins a l'ànima la terrible amenaça.
Després baixà lentament de regatell i sense afegir altre mot, sense tombar la cara, sense
50 res més que la roba de l'esquena, la dona, èrtica i greu, amb el cap dret i els ulls ombrívols,
empregué sola la devallada.

Les filtracions de la solitud havien cristal·litzat amargament en son destí.

Víctor CATALÀ, *Solitud*, 1905
Edicions 62 i "la Caixa", 1979
cap. XVIII. "La devallada", p. 216-218

INFORMATION AUX CANDIDATS

Vous trouverez ci-après les codes nécessaires vous permettant de compléter les rubriques figurant en en-tête de votre copie.

Ces codes doivent être reportés sur chacune des copies que vous remettrez.

Concours	Section/option	Epreuve	Matière
EAE	0442A	102	7931